

MYSTISTÄ KUVAA

Tekniset ja taiteelliset valinnat musiikkivideoiden
mystisen tunnelman luomisessa

Lehtinen Tapio

Opinnäytetyö
Viestinnän koulutusohjelma
Medianomi (AMK)

2016

Kulttuuriala
Viestinnän koulutusohjelma
Medianomi (AMK)

Tekijä	Tapio Lehtinen	Vuosi	2016
Ohjaaja(t)	Ari Alm		
Työn nimi	Mystistä kuvaa - Tekniset ja taiteelliset valinnat musiikkivideoiden mystisen tunnelman luomisessa		
Sivumäärä	35		

Toiminnallisen opinnäytetyöni aiheena ovat ohjaamani, kuvaamani ja leikkaamani kolme kokeellista musiikkivideota. Jokaisessa videossa on oma teemansa, mutta kaikkia kolmea yhdistää samanlainen tekninen toteutus ja taiteellinen tyyli, jonka tavoitteena on mystisen tunnelman luominen. Kuvailen opinnäytetyöni kirjallisessa osassa, miten toteutin kyseiset videot sekä kerron, miten eri kuvauksen, valaisun ja leikkauksen keinot vaikuttivat tavoitellun mystisen tunnelman luomiseen. Pohdin lisäksi, sitovatko perinteiset videoilmaisuuden säännöt kokeilevaa musiikkivideota toteuttaessa.

Teoria-aineistona olen käyttänyt pääasiassa alan ammattilaisten kirjoittamaa kirjallisuutta kuvakerronnan keinoista ja tekniikasta. Internetistä olen koonnut paitsi täydennystä teoriapohjaan, myös videoita ja kuvia musiikkivideoideni tyylin referenssiksi. Tutkimusaineistoni ovat omat kokemukseni videoiden tuotannosta, sekä kirjalliset suunnitelmat, joita tuotannon aikana tein. Lisäksi haastattelin kappaleiden säveltäjää Aleksi Huovilaa.

Musiikkivideoiden dramaattinen tunnelma luotiin pääasiassa intensiivisten makrokuvien sekä nopean, välähdysefektejä runsaasti käyttävän leikkauksen avulla, mutta myös kohteisin epäluonnollisista suunnista tulevilla valonlähteillä sekä taiteellisuuteen pyrkivällä värimäärityllä.

Avainsanat
Muita tietoja

musiikkivideo, makrokuvaus, valaisu, leikkaus
Työhön liittyy kolme musiikkivideota, joihin on linkit lähdeluettelossa.

School of Business and Culture
Bachelor of Media Arts

Author	Tapio Lehtinen	Year	2016
Supervisor	Ari Alm		
Subject of thesis	Mystical pictures – the technical and artistic choices for mystical atmosphere music videos		
Number of pages	35		

The main focuses of my practice-based thesis are the three experimental music videos that I directed, shot and edited. They all have different themes with the same technical and artistic style: extensive use of close-up pictures, fast and flashy editing, and mystical atmosphere. My objective is to describe how these videos were made and to ponder how different choices of cinematography, lighting and editing impact on the atmosphere that is desired. I also contemplate how traditional norms of video making restrain when an experimental music video is shot.

The theoretical material comprises books on visual storytelling written by professionals. From the Internet, I collected videos and photos for reference concerning the style of my music videos. Further, for the analysis material, I relied on my own experiences of making the music videos together with the written documents of the projects. I also interviewed Aleksi Huovila, the composer of the songs used in the music videos.

The dramatic ambience was mainly created by using intensive macro shots and fast flashy editing, in addition to which unnatural lighting style and artistic color correction were used.

Key words	music video, macro videography, lighting, editing
Special remarks	The thesis includes three music videos. The links to the videos are provided in the bibliography list.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	5
2	TAIDETTA JA TEKNIKKAA	7
2.1	Tyyliviitteitä ja referenssejä	7
2.2	Kuvaus ja valaisu todellisuuden muuntelijoina	9
2.3	Makrokuvan tekniset vaatimukset	11
2.4	Leikkaus – teoksen rytmi ja tempo	13
3	THE NECROMANCER	14
3.1	Teeman avaaminen	14
3.2	Etukäteistestaus	15
3.3	Värimäärittely ja välähdysefektit	18
4	THE HOLLOWED PILGIRM	21
4.1	Inspiraatiota luonnosta	21
4.2	Metsässä kuvaaminen	22
4.3	Jälkituotannon ongelmia ja onnistumisia	24
5	SILVER HANDS	27
5.1	Kuvausryhmän ja ison kaluston etu	28
5.2	Harkittua jälkikäsitteilyä	30
6	POHDINTA	32
	LÄHTEET	34

1 JOHDANTO

Parhaat ideamme syntyvät usein täysin arvaamatta, siellä missä niiden ei ensimmäisenä ajattelisi syntyvän, ja vieläpä tekemättä oikeastaan mitään erikoista. Juuri tällainen tapaus sattui itselleni pari vuotta sitten, kun istuin linja-auton kyydissä kolmatta tuntia ja kuuntelin raskasta musiikkia kuulokkeista. Katselin samalla edessäni olevan istuimen päällystekankaita ja aloin miettiä, miltä näyttäisivät välähdysmäisesti leikatut kuvat erilaisista pintamateriaaleista nopeatempoisen musiikin tahtiin.

Hämmentävä idea jäi pyörimään mielessä ja laajeni nopeasti pelkkien pintojen kuvaamisesta monipuolisemmaksi visioksi musiikkivideosta, jossa olisi pelkästään välähdysmäisiä erikoislähikuvia. Lähes saman tien tiesin myös kenen musiikkiin ideaa olisi hyvä kokeilla; luokkatoverini ja ystäväni Aleksi Huovilan tuotannosta löytyisi varmasti tyyliin sopivaa metallimusiikkia.

Toteutin ideani koulun mediatuotantokurssilla ja teos julkaistiin internetissä maaliskuussa 2015. The Necromancer -nimisen kappaleen musiikkivideossa välähdelevät vihreänsävyisiksi jälkikäsitellyt makrokuvat pääkalloista, kynttilöistä ja loitsu kirjoista luoden ahdistavan kaoottisen kokonaisuuden. Video sai erittäin positiivisen vastaanoton, ja kehut innoittivat minua ja Aleksia jatkamaan ideaa vielä kahden musiikkivideon verran. Synkkä metsä -teemainen The Hollowed Pilgrim kuvattiin seuraavana kesänä, luovuudesta kertova Silver Hands keväällä 2016. Kolme videota muodostivat lopulta eräänlaisen tyyllisesti yhtenäisen trilogian, jonka aiheet siirtyvät ensin kuolemasta elämään ja viimeisessä osassa kuolematomuuteen, pohjustaen samalla Huovilan tulevaisuudessa ilmestyvää konseptialbumia. Projektien ollessa jo lähes valmiita Huovila vaihtoi artistinimensä Twisted Fingeristä Muns The Fooliksi. Kutsun silti kolmen videon muodostamaa kokonaisuutta Twisted Fingers-trilogiaksi, koska jokaisessa videossa nähdään väänntyilevät sormet tai kädet ja sormet liittyvät olennaisesti kappaleen teemaan. (Twisted Fingers 2015; Twisted Fingers 2016a; Twisted Fingers 2016b)

Opinnäytetyöni aiheena on tutkia, miten näiden kolmen musiikkivideon mystinen tunnelma luotiin. Minkälaisia teknisiä ja taiteellisia valintoja tein tarkoituksellisesti

tai ehkä vahingossakin, ja millä tavoin ne onnistuivat tai eivät onnistuneet rakentamaan Huovilan musiikin teemoja? Pää tavoitteena toiminnallisessa opinnäytetyössäni on ennen kaikkea avata sitä prosessia, mitä pääni sisällä kävin musiikkivideoita tehdessäni. Mistä ammensin ideoita ja miten ideat sitten käytännössä toteutuivat? Etenen kronologisesti, jolloin vision toteuttamisen kehittyminen projektista toiseen on helpompi huomata. (Vilkkä & Airaksinen 2003, 8.)

Pohjustuksena tutkin yleisesti, miten kuvauksen, valaisun ja leikkauksen valinnat vaikuttavat katsojan mielikuviin, ja pohdin kuinka paljon perinteiset taiteen säännöt oikeastaan sitovat, kun tarkoituksena on tehdä kokeilevaa musiikkivideota. Teemaan liittyy olennaisesti makrokuvaus; sen mahdollisuudet ja rajoitteet visioni toteutuksessa. Olisi mahtavaa, jos kokeileva tyylini rohkaisisi ja innostaisi muitakin yrittämään videoprojekteissaan erikoisempiakin ideoita, eikä menemään aina pelkän oppikirjan mukaan varman päälle. Maailma on täynnä kirjoitettua tietoa siitä, miten perinteinen videokuva sommitellaan ja valaistaan, mutta entäpä jos halutaankin jotain täysin erilaista?

2 TAIDETTA JA TEKNIKKAA

2.1 Tyyliiviitteitä ja referenssejä

Tavoiteltavan tyylin kaksi kulmakiveä olivat selkeitä heti alusta lähtien: erikoislähikuvat ja välähdysmäinen leikkaus. Se miten visio käytännössä toteutettaisiin, ei sen sijaan selviäisi kuin kokeilemalla. Toki missä tahansa videoprojektissa ideat selkiytyvät usein vasta testaamalla, ja joku voisi ajatella, että jos tarkoitus on tehdä kokeilevaa taidetta, ei ole paineita siitä, että lopputuloksen pitäisi näyttää juuri tietynlaiselta. Toisaalta juuri siinä on koko tuotannon vaikeus; kukaan ei ole koskaan ennen tehnyt samanlaista, ja jos visio ja toteutus eivät kohtaa, tuloksena syntyy jotain aivan älytöntä, mitäänsanomaton tai joitain niiden väliltä. Tapauksessani sain selventää ohjaavalle opettajalle ja luokkatovereilleni ideaa erityisen tarkkaan ja monta kertaa, ennen kuin kuuluivat sanat: ”Joo, kyllä se saattaa toimia”.

Peter Ensenberger tiivistää mielestäni hyvin ja kannustavasti kirjassaan *Etsimessä: Sommittelu* (2011) kertoessaan, että taiteellisessa ilmaisussa ei ole ehdottomia sääntöjä. Vain tekniset ratkaisut vaativat terävien ja oikein valottuneiden kuvien suhteen kompromisseja, mutta esimerkiksi ns. sommittelusäännöt ovat vain hyviksi todettuja visuaalisia periaatteita. Niiden tarkoitus on innoittaa luovuutta, ja kun kaavoja rikotaan, se pitäisi tehdä tietoisesti ja tarkoituksella. (Ensenberger 2011, 105–106.)

Makrokuvat ja välähdykset eivät onneksi yhdistyneet ensimmäistä kertaa minun päässäni. Idean saatuani inspiroiduin lisää muiden musiikkivideoiden nopeasta leikkauksesta ja erikoisesta valaistuksesta, ja muistui mieleen samankaltaista tyyliä myös elokuvista ja TV-sarjoista.

Elokuvan *Se7en* (1995) alkutekstien aikana soi hyytävä uudelleenmiksaus Nine Inch Nailsin kappaleesta *Closer*, samalla kun murhaaja leikkelee valokuvia uhreistaan leikekirjaansa ja kirjoittaa sekopäisiä muistiinpanoja vihkoonsa. Murhaja ei kuitenkaan näytetä kertaakaan sormenpäitä enempää, vaan kaikki toiminta tapahtuu makrokuvissa. Valaistus vaikuttaa hailakalta päivänvalolta, joka vaikuttaa tulevan kuin matalalla olevasta ikkunasta. Osa kuvista on leikattu päällekkäin ja osa välähtää hyvinkin nopeasti niin, ettei katsojalle jää juuri aikaa tajuta

mitä näki. Se7en:in intro oli ehdottomasti tärkein referenssini nimenomaan välähtävän leikkaustyylin osalta ensimmäisessä musiikkivideossa. (YouTube 2016d.)

Televisiosarja Dexterin (2006–2013) introssa luodaan sarjan päähenkilöön sopivaa kontrastia näyttämällä arkisia aamutoimia niin läheltä, että ne alkavat näyttää ahdistavilta ja klaustrofobisilta. Kun parran ajo, pihvin paistaminen ja kengännauhojen solmiminen näytetään pelkillä makrokuvilla ja päälle liimatuiden tehosteäänien kera, on lopputulos hyvin intensiivinen. Erikoislähikuvan tehokkuudesta on tässä otettu kaikki irti. Samoin hidastukset toimivat hienosti kiinnittäen katsojan huomion yksityiskohtiin, joita ei tavallisesti edes ajattele olevan. (YouTube 2016e.)

Musiikkivideo taiteen lajina on saavuttanut digitaalisen kuvan yleistymisen myötä niin tärkeän aseman, että sille on omistettu jopa omia televisiokanavia. Ne ovat olleet kokeellisen elokuvanteon uranuurtajia, koska periaatteessa niissä kaikki on sallittua ja monet muusikot antavat mielellään teoksensa visuaalisesti tulkittavaksi. Myöskään pieni budjetti tai vähäisempi kalusto eivät estä tekemästä näyttävääkin musiikkivideota. (Ang 2005, 207.)

Musiikkivideoissa välähtävää leikkausta ja makrokuvan voimaa on käytetty esimerkiksi Röyksoppin kappaleen Skulls ja Meshuggahin kappaleen Bleed videoissa. Molemmissa on erikoislähikuvien lisäksi paljon laajempia otoksia, mutta välähtävät makrokuvat ja omituinen valaistus ovat todella suuri tekijä lopputuloksen intensiivisyydessä. Mystisiä teemoja käsittelevien kappaleiden videoissa on myös yksi iso yhteinen tekijä: moniselitteisyys. Moni katsoja on videon jälkeen varmasti ajatellut: mitä ihmettä oikein juuri katsoin? Mielestäni se ei ole huono asia, päinvastoin se kannustaa katsomaan uudestaan tarkemmin ja pohtimaan, mitä artistit ja videon tekijät ovat halunneet kertoa. Tarkoituksella jälkeinpäin kysymyksiä herättävä tarinankerronta ei ole kaikkien mieleen, mutta itse halusin musiikkivideoissani lisätä mystistä tunnelmaa tällä tietynlaisella ”sekavuudella”. (YouTube 2016f; YouTube 2016g.)

2.2 Kuvaus ja valaisu todellisuuden muuntelijoina

Kokeellisten musiikkivideoiden pintapuolinenkin analysointi osoittaa hyvin, että perinteisiä kuvakerronnan keinoja käyttämällä tuskin saadaan aikaan kovin ihmeellistä taiteellista videoteosta. Toisaalta hallitsemalla perusasiat osaa tekijä niitä myös rikkoa tietoisesti ”oikealla” tavalla. Jos tehdään päinvastoin mitä yleiset perussäännöt kertovat, luodaan todellisuudesta poikkeavaa tunnelmaa. Ja juuri siihen pyrin enemmän tai vähemmän kaikissa kolmessa musiikkivideossa.

Kuvan tunnelmaan vaikuttaa ehkä eniten valo. Hyvä valaistus on tarkkaan mietitty ja pyrkii tarkoituksella johonkin lopputulokseen. Periaatteessa tapoja valaista on kaksi: joko esittää kohteet selkeästi ja realistisesti, tai luoda haluttua tunnelmaa vaikkapa tarinankerronnan korostamiseksi tai katseen ohjaamiseksi tiettyihin paikkoihin. Tyyllitelty valaistus voi olla symbolinen tai jopa abstrakti, mutta parhaimmillaan katsoja ei suoraan kiinnitä siihen huomiota. Hyvin toteutetut valaistuksen keinot ovat huomaamattomia, mutta vaikuttavat silti katsojien ajatteluun. (Millerson 1991, 87, 236, 242–244.)

Muuntelemalla valon määrää, laatua ja suuntaa saadaan kohteelle haluttu muoto ja vaikutelma. Arkiset esineet voidaan saada pelkän valaistuksen avulla näyttämään mystiseltä tai jopa pelottavalta. Valoisan ja pimeän erilaiset vaikutukset mielialaan ovat syvällä kaikkien ihmisten alitajunnassa. Vähäinen valo saa aikaan surumielisen, synkän tai rauhallisen tunnelman, kun taas runsas valaistus on optimistinen, selkä ja klininen. (Pirilä & Kivi 2005, 131–135.) Täytyy myös muistaa, että täysin pimeäksi jätetyt osat vaikuttavat yhtä lailla kuvan tunnelmaan kuin valaistut alueet. Monet elokuvaajat ovatkin sanoneet, että se mitä emme näe on yhtä tärkeää kuin se minkä näemme. (Hall 2015, 103.)

Valon suunta vaikuttaa siihen, mikä osa kuvattavasta kohteesta jää varjoon. Suoraan kameran suunnasta osoittava valo poistaa kohteen varjoja, sivusta osoitettu loistava valo taas saa aikaan voimakkaat varjot kohteen pinnalle. Valonlähteen koko taas vaikuttaa varjojen reunojen terävyyteen. Pieni valonlähde luo terävät varjot, kun taas laaja valonlähde pehmeään varjon, jossa on eri tummuuden sävyjä. (Pirilä & Kivi 2005, 135–137; Hunter & Reid 2011, 75–77.) Takaa osoitettu vastavalo erottaa kohteen taustastaan kohteen reunoja korostavalla valokehällä,

mikä synnyttää usein näyttäviä graafisia tehosteita. Läpinäkyvän kohteen, esimerkiksi kasvin lehden läpi paistava vastavalo korostaa sen yksityiskohtia kauniisti. (Ensenberger 2011, 202.) Valon ja varjon muuntelu antavat tekijälle mahdollisuuden valita tunnelman aina kauhistuttavasta iloiseen. Esimerkiksi ylhäältä tuleva pehmeä valo näyttää yleensä luonnolliselta pilviverhon takaa paistavalta auringolta, kun taas alhaalta tulevaa valoa käytetään kauhun elementtinä osoittamaan jotain vierasta, mystistä ja luonnotonta. (Pirilä & Kivi 2005, 136; Ang 2005, 101–102.)

Valon tärkeä ominaisuus on myös valo, jonka vaikutukset ihmisten mielikuviin ovat niin ikään merkittävät. Otoksen yleissävy muodostuu rajauksen sisällä valitsevasta väristä; se voi olla vaikkapa kylmän sininen tai lämpimän oranssi. Eri värit saavat aikaan katsojissa assosiaatioita eri vuorokauden- ja vuodenajoista, säätiloista, ympäristöistä, kulttuureista, aikakausista tai pelkistä tunnetiloista ja symbolisista merkityksistä. Esimerkiksi sininen näyttää rauhalliselta ja luo mielikuvia kylmyydestä, vapaudesta ja yksinäisyydestä, kun taas keltainen väri on energinen ja yhdistetään iloon, aurinkoon ja luovuuteen. (Juniper & Newton 2011, 60; Millerson 1991, 57–58.) Epärealistiset värit toimivat tehokkaasti, jos tavoitteena on luoda vaikutelma epätodellisesta tunnelmasta tai tilanteesta, esimerkiksi unesta tai fantasiamaailmasta. Haluttuun värimaailmaan voidaan päästä keinotekoisesti muuttamalla kameran valkotasapainoa, valaisemalla kohdetta erivärisillä valoilla, käyttämällä värisuotimia tai säätämällä kuvaa jälkikäsitellyssä. (Pirilä & Kivi 2005, 140–142; Gatcum 2009, 10–11.)

Valaistuksen lisäksi kuvan vaikutelmaa voi muuttaa haluamaansa suuntaan eri rajauksilla, kuvakulmilla ja objektiivin polttoväleillä. Rajaamalla karsitaan kuvasta pois kaikki mitä ei haluta näyttää, ohjataan katsoja kiinnittämään huomiota haluttuihin paikkoihin, sekä sommitellaan kuvasta esteettisesti miellyttävä (Hall 2015, 68–71).

Objektiivin polttovälillä voidaan vaikuttaa rajaukseen ja kuvakulmaan. Laajakulmaisten objektiivien kuvakulma on laaja, ja ne luovat kolmiulotteisen syvyysvaikutelman, kun taas teleobjektiveilla voidaan rajata yksittäisiä kohteita kaukaakin, ja ne kutistavat kohteiden välisiä etäisyyksiä litistäen syvyysvaikutelmaa (Ensenberger 2011, 41–42). Laajakulmaiset kuvat ovat sommittelullisesti ilmavia, kun

taas teleobjektiivin kuva on tiivis ja intensiivinen (Pirilä & Kivi 2005, 115). Molemmat polttovälien ääripäät toimivat oikein käytettynä haluttujen illuusioiden luomisessa. Intensiivisyyttä hakevaan musiikkivideooni pääosin telepolttoväliset makro-objektiivit olisivat täydellinen vaihtoehto.

2.3 Makrokuvan tekniset vaatimukset

Makrokuvien ottaminen on osaltaan helppoa ja toisaalta haastavaa. Koska kuvattava kohde on hyvin pieni, omassa projektissani esimerkiksi pelkkä yksityiskohta peuran pääkallosta, ei tarvitse miettiä ison tilan lavastamista tai valaisua. Periaatteessa pelkkä pöytä, valaisin ja sopiva taustakangas riittävät hyvin yksityiskohtien kuvaamiseen. Käytännössä laadukas erikoislähikuva kuitenkin vaatii yllättävän paljon.

Arkikielessä makrokuvauksella tarkoitetaan yleisesti pienten kohteiden kuvaamista hyvin läheltä. Virallisesti makrokuvauksella tarkoitetaan kuitenkin kohteiden ikuistamista vähintään suurennessuhteella 1:1, eli kohteen tallentumista kennolle tai filmille vähintään samankokoisena kuin se oikeasti on. (Lehtonen & Peiponen 2016, 13.) Koska musiikkivideoissani vain harvat kohteet kuvattiin virallisella makrokuvan suurennessuhteella tai sitä lähempää, tässä opinnäytetyössä tarkoitetaan makrokuvauksella laajemmin lähikuvausta.

Mitä lähemmäs kuvattavia kohteita mennään, sen pienemmäksi kuvassa tarkkana näkyvä alue muuttuu, eli toisin sanoen kuvan syväterävyysalue kapenee. Syväterävyyteen vaikuttavat tarkennusetäisyyden lisäksi objektiivin himmenninlaukko, polttoväli ja kameran kuvakennon koko. Käytännössä makrokuvauksessa sopivan terävyysalueen aikaansaamiseksi muutetaan aukon kokoa: mitä pienempi aukko, sen laajemmaksi terävyysalue kasvaa, ja sen ”selkeämpi” kuvasta tulee. Toisaalta erittäin kapea syväterävyys toimii usein taiteellisena tehokeinona. (Lehtonen & Peiponen 2016, 101–105; Kelby 2007, 383.)

Valaistukseen tämä liittyy sikäli, että pienellä aukolla kuvattaessa kennolle pääsevän valon määrä vähenee, ja siksi makrokuvat vaativat paljon valoa. Valokuvattaessa paras apu tähän on salamavallo. Objektiivin sivuille tai eteen kiinnitettävät, erityisesti makrokuvaukseen tarkoitettut salamat luovat kohteeseen tasaisen kirkkaan valon ja mahdollistavat pienen aukon käytön ja sen avulla runsaat

pienet yksityiskohdat. (Emmet 2013; Rockwell 2005.) Omassa projektissani salamavaloista ei ole kuitenkaan hyötyä; videokuvaa varten tasaisen valon aikaansaamiseksi täytyy pysytellä perinteisemmissä videovaloissa.

Kuva 1. Canon EOS 70D, 70-300mm objektiivi, loittorengassarja ja led-paneeli.

Jotta kohteita päästään tarpeeksi lähelle, tarvitaan tarkoitukseen sopiva objektiivi. Erityiset makro-objektiivit kykenevät suurennessuhteeseen 1:1 ja monet teleobjektiivit tarkentavat myös suhteellisen lähelle. Vielä lähemmäs päästään lisävarusteilla, kuten lähilinsseillä tai loittorengkailla. Lähilinssi kieritetään objektiivin etulinssin suodinkierteisin ja se toimii suurennuslasin tavoin, kun taas linssittömät loittorengkaat asettuvat objektiivin ja kamerarungon väliin. Loittorengkailla objektiivi saadaan tarkentamaan lähemmäs, mutta toisaalta ne vähentävät linssin valovoimaisuutta vaatien yhä enemmän tehoa valaistukselta. (Kelby 2007, 27; Lehtonen & Peiponen 2016, 38–42.)

Musiikkivideoissa käytössäni oli oma kolmiosainen 31+21+13 mm:n loittorengassarja, jota käytin tehostaakseni teleobjektiivien lähikuvauksominaisuutta. Käytössä olivat projektista riippuen Canon EF 70–200mm f/2.8L ja EF 70–300mm f/4-5.6L objektiivit. Lisäksi käytin Canon EF 100mm f/2.8 makro-objektiivia, ja laa-

jemmissä kuvissa Canon EF-S 17–55mm f/2.8 zoom-objektiivia. Kameraksi valikoitui Canon EOS 70D, koska sellainen oli itselläni, se oli yhteensopiva käytössäni olevien objektiivien kanssa ja sillä saisi HD-tasosta kuvaa 50 ruutua sekunnissa mahdollisia hidastuksia varten. (Kuva 1.)

2.4 Leikkaus – teoksen rytmi ja tempo

Leikkaustyö on teoksen rytmien rakentamista. Leikkaajan tulee tunnistaa ja analysoida kuvan ja äänen rytmiset tekijät: ajan, liikkeen ja toiminnan kestot ja jaksotaisuudet – materiaalin staattiset ja dynaamiset elementit. Lopullisella rytmillä on vahva suggestiivinen vaikutus, joka hyvin tehtynä tempaa katsojan mukaansa todellisuudesta riippumattomaan teoksen sisäiseen aikajärjestelmään. Jos teoksessa käytetään musiikkia, sen rytmi vaikuttaa väistämättä leikkaukseen. Elokuvakerronnassa musiikilla tehostetaan tarinan tunnetiloja ja luodaan jatkuvuuksia. (Pirilä & Kivi 2008, 73–75, 77–78.)

Musiikkivideo on kuitenkin varsin päinvastainen tapaus, sillä siinä musiikki on periaatteessa kuvaa tärkeämpi, ja kuva ja leikkaus suunnitellaan yleensä täysin sen ehdoilla. Nykyajan rytmimusiikki on usein nopeatempoista, joten leikkauksestaikin tulee helposti nopea. Kestoltaan lyhyet kuvat eivät anna aikaa yksityiskohtien havainnointiin, vaan kuljettavat katsojaa tiukasti huomiopisteestä toiseen. Pitkäkestoiset kuvat rauhoittavat, nopeat kuvat lisäävät jännitystä. (Pirilä, Kivi 2008, 76–77.) Visioimani välähdysmäinen leikkaus pyrki nimenomaan jälkimmäiseen, ja kun sekaan yhdistettäisiin vielä mystiset teemat ja symboliikka katsojaa sopivasti hämmentäen, oltaisiin lähellä sitä leikkaustyyliä, mitä tavoittelin.

3 THE NECROMANCER

3.1 Teeman avaaminen

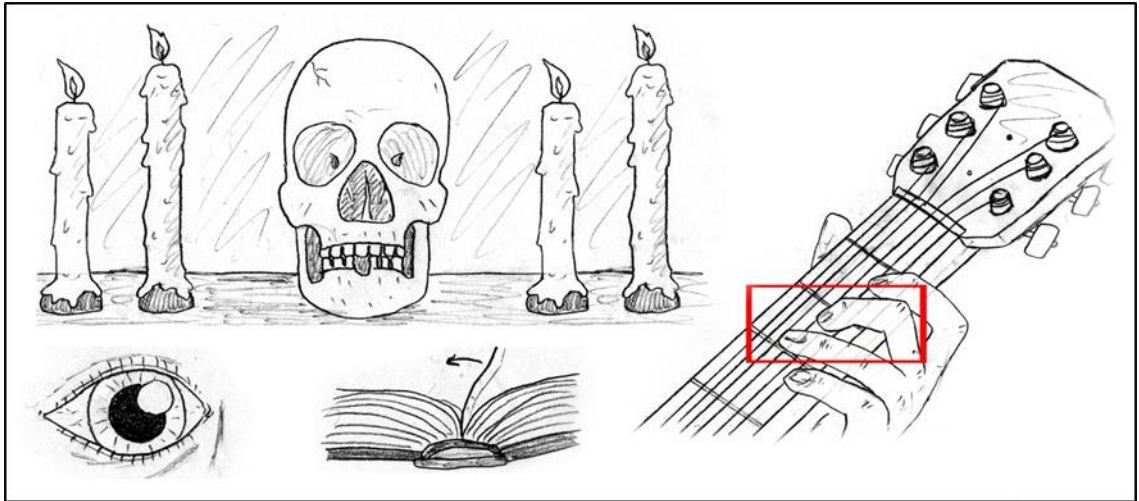
Esiteltyäni makrovideoideani Huovilalle valikoitui pienen pohdinnan jälkeen kappaleeksi The Necromancer of Tornio, jonka nimi muutettiin humoristisesta asiallisemmaksi The Necromanceriksi. Kyseinen progressiivinen metallibiisi oli sopivan mittainen ja vaihteleva, ja siinä oli selkeä teema, josta lähteä ideoimaan kuvattavia kohteita. Huovila kertoo kappaleen olleen alun perin vain testaus raskaan metallin äänittämisestä 6-kielisellä kitaralla, mutta se sai teemansa ja syvyytensä kuin itsestään kirjallisuudesta, jota hän luki tuohon aikaan. (Huovila 2016.)

Suunnittelutyö alkoi teeman purkamisella. Englannin kielen sana necromancer voidaan kääntää suomeksi yksinkertaisesti nekromantikko. Nekromantiolla tarkoitetaan taikuutta, johon liittyy vaikkapa kuolleiden kanssa kommunikointia tulevan ennustamiseksi tai kuolleiden manaamista takaisin henkiin esimerkiksi aseeksi. Manatut kuolleet kuvataan nykyajan populaarikulttuurissa, esimerkiksi peleissä ja kirjoissa, yleensä epäkuolleina eli vaikkapa zombeina, haamuina ja liikkumaan kykenevinä luurankoina. (Wikipedia 2016.)

Googlen kuvahaku löytää sanalla necromancer suuret määrät taiteilijoiden erilaisia näkemyksiä aiheeseen, mutta niistäkin löytyi selkeästi yhdistäviä tekijöitä. Synkän aiheen mukaisesti valaisu on yleensä hämärä, ja usein ainoa valo nekromantikkoon osuu yksittäisestä lähteestä, kuten velhon tekemästä loitsusta. Värimaailmasta löytyy selkeästi yksi väri ylitse muiden: vihreä. Nekromantikko yhdistetään lähes poikkeuksetta keskiaika-teemaiseen fantasiaympäristöön. (Google 2016.)

Aloin suunnitella kuvauskohteita (Kuva 2) ja etsiä käsiini kaikkea mahdollista teemaan sopivaa. Muovisen ihmisen pääkallon sekä naudan ja jonkin pienemmän eläimen kallon lainasin paikallisen yläasteen biologian luokasta. Vanhoja kirjoja löysin kirjastosta ja oudon näköisiä esineitä sieltä täältä. Kuvauspaikaksi sopisi parhaiten pimeä huone, jossa valaistusta voisi helposti säädellä sopivan synkäksi. Osittain helppouden takia, osittain budjettisyistä kuvauspaikaksi valikoitui

muusikko Huovilan asunto, jonne viritin kuvauspöydän (Kuva 3). Samassa paikassa olisi helppo kuvata myös kitaran soitosta lähikuvia. (Lehtinen 2016.)

Kuva 2. Piirrettyä ideointia The Necromanceriin

Kuva 3. Kuvauspöytä, kuvauskohteita, taustakangas ja ledipaneelit

3.2 Etukäteistestaus

Yhtenä ensimmäisistä ideoista oli luoda kohteisiin vahvoja kontrastisia varjoja yksittäisestä, oudosta suunnasta tulevasta valosta, jonka lähde olisi esimerkiksi kuvitteellinen velhon hohtava loitsu. Valonlähde voisi myös liikkua, saaden kohteiden pintojen yksityiskohdat elämään. Kynttilänvalon välkyntä saattaisi näyttää

myös hienolta ja aiheeseen sopivalta. Värimaailman pitäisi myös olla tavallisesta poikkeava, esimerkiksi teemalle perinteinen vihreä. Opettajan ehdotuksesta testailin kuvausta ja valaisua ennen virallista kuvausviikkoa. Kokeilussa tuli ilmi monta pientä ja suurta asiaa, mihin kiinnittää huomiota. (Lehtinen 2016.)

Testailun aikana käytössäni oli vain yksi Kinoflo-loisteputkivalaisin, ja siihen erivärisiä muovikalvoja väriefektien kokeiluun. Eniten kaivattua väriä eli vihreää ei kuitenkaan ollut, joten yritin saada sen aikaan laittamalla kellertävän ja sinertävän kalvon päällekkäin. Yhdistelmä ei kuitenkaan toiminut; lopputulos lähinnä vain hämärsi valon tehoa luoden kohteisiin hailakkaa harmaanvihreää sävyä.

Sen sijaan voimakkaan tummanpunainen värikalvo sai kohteet näyttämään hyvin punaisilta, suorastaan verisiltä (Kuva 4). Kääntöpuolena kuitenkin oli, että valaisimen kirkkaus putosi vähintään puoleen, koska tumma kalvo imi valotehoa valtavasti. Tästä syystä kameran herkkyyttä piti nostaa ISO-arvoihin 1600 tai 3200, mikä taas heikensi kuvanlaatua merkittävästi. Digitaalikameran kennon herkkyyden manuaalinen vahvistaminen lisää nimittäin sähköisten häiriöiden määrää aiheuttaen kuvaan rakeisuutta eli ns. kohinaa (Juniper & Newton 2011, 82). Tämän lisäksi objektiivin aukkoa ei pystynyt pienentämään aiemmin puhutun syväterävyuden kasvattamiseksi, koska kuvasta olisi hävinnyt viimeisinkin valo. Kaiken päälle halusin kuvata hidastuksia varten 50 kuvaa sekunnissa, mikä sekin vaati oman osansa valaistuksen tehoista.

Punaisella värikalvolla sain siis kyllä komeaa värikylläisyyttä, mutta kuvat olivat käyttökelvottoman pimeitä ja suttuisia. Otin muutamia testiotoksia neutraalin värisinä ilman kalvoja, ja kokeilin vihreän värin lisäystä jälkikäteen. Jälki oli varsin tyydyttävää, ja säätömahdollisuudet manuaalisiin värikalvoihin verrattuna valtaisanat. (Kuva 4.) Liian hämäräksi osoittautuivat valitettavasti myös pelkästään kynttilänvalolla valaistut kohteet.

Iso huomio testaillessa kohdistui myös taustaan; sinne olisi saatava jotain teemaan sopivaa, tai sitten vain tasaisen mustaa huomion keskittämiseksi kohteeseen ja hämärän tunnelman luomiseksi. Koska nekromantikon asuntoa ei olisi järkeä alkaa sisustaa pelkkiä makrokuvia varten, ostin läheisestä liikkeestä palan mustaa kangasta, joka toimi taustana erittäin mainiosti (Kuva 3).

Lopullisessa valaistuksessa pyrin mystisen tunnelman lisäksi saamaan loppukäsittelyä varten mahdollisimman laadukasta materiaalia. Valojen kirkkaudet olivat mahdollisimman kovalla, jotta sain herkkyyden mahdollisimman alas ja aukkoa pienennettyä jonkin verran. Lisäksi käytin mahdollisimman neutraalia valko-tasapainoa, sekä erityistä internetistä ladattavaa CineStyle-väriasetusta, joka pyrkii pitämään tummimmat ja kirkkaimmat kohdat kurissa mahdollisimman monipuolista jälkikäsittelyä ajatellen.

Virallisiksi kuvauspäiviksi lainaamani kaksi ledipaneelia olivat Kinoflo-loisteputkea helpompia käsitellä, ja niitä pystyi myös helposti liikuttelemaan tehden kohteiden pinnalle liikkuvia varjoja. Ledipaneelit olivat ehkä turhan laajoja valonlähteitä jättäen varjot suhteellisen pehmeäreunaisiksi, mutta koska kohteet olivat niin erikoisen näköisiä muutenkin, vaikutti alkuperäistä ajatusta pehmeämpi valo oikeastaan juuri hyvältä. Monesti annoin toisella ledillä hiukan täytevaloa, jotta sain kohteen kaikki muodot näkymään kokonaisuudessaan.

Mitä erikoisemmalla tavalla valon kohteeseen suuntasi, sen dramaattisemmat varjot sai aikaan, ja mitä oudompi sen parempi. Monista kohteista otin kuvia useammanlaisilla valoilla. Esimerkiksi muovisen pääkallon yleiskuvassa oli voimakkaan päävalon lisäksi himmeä täytevalo oikealla, jotta kallo näkyi kuvassa kokonaan. Videolla nähdään kuitenkin sama pääkallo myös ohi heilahtavassa valokeilassa, joka väläyttää vain kohteen toista puolta. Nekomantikon vääntelehtivät kädet saivat dramaattisen ilmeensä täysin sivulta tulevasta yksittäisestä valosta. Vanhan raamatun päällä laahaavat sormenpäät langettivat pitkät varjot sivujen päälle matalalle asetetulla takavalolla. Kynttilöiden varret sain sopivasti näkyviin himmeällä täytevalolla, joka ei peittonut liikaa liekkien omaa valoa. (Lehtinen 2016; Twisted Fingers 2015.)

Eräs kuvausidea oli nekromantikon taikaliemi, jota varten hankin vihreää ja punaista elintarvikeväriä ja ison lasipurkin (Kuva 3). Tiputtelin pisaroittain väriaineita vedellä täytettyyn lasipurkkiin, ja kuvasin lasin läpi, kun aineet sekoittuivat kirkkaaseen veteen. Lisäksi kuvasin kiehuvan vihreän veden kuplimista, sekä punaisella elintarvikevärillä aikaansaadun tekoveren valumista näyttelijä Huovilan nyrkistä ja hampaiden välistä. (Lehtinen 2016.)

Rajauksellisesti tai kuvakulmallisesti makrokuvat ovat jo ilman erityisempää kikkailua hyvin epätodellisen tuntuisia, mutta tehokkaaksi efektiksi totesin tarkenuksen pehmeät siirtymät kohteiden pinnalla. Lisäilmettä saatiin myös savuefekteillä. Luokkatoverini ja ystäväni Jussi Mattila tuli puhaltelemaan sähkötupakan savua muutamien kohteiden päälle. Isoimpaan pääkalloon viritimme taakse alun perin pesukoneeseen tarkoitettua muoviputken, johon puhallettu savu ohjautui ulos kallon suusta ja silmistä. Jälkikäsitellyssä vielä puoleen nopeuteen hidastettu savu näytti hienolta ja sopi tunnelmaan erinomaisesti. (Twisted Fingers 2015.)

Kuva 4. Pääkallo saa värinsä. Ylimpänä testailupäivän punainen valo, keskellä käsittelemätön ledivalo, ja alimpana vihreäksi värikorjailtu valmis kuva.

3.3 Värimäärittely ja välähdyseffektit

Leikkasin ja värimäärittelin musiikkivideot Adobe Premiere -leikkausohjelmalla. Kuvattu materiaali oli neutraalin valaistuksen ja väriasetusten takia hyvin lattean väristä, joten lisäsin ensinnä kontrastia ja yleistä kirkkautta reilusti tummemmaksi. Lisäksi muutin värimaailman vahvasti vihertäväksi, osan kuvista vähän sinertäväksi ja muutamissa korostin tekoveren punaista väriä. Värimäärittelyssä käytin Premieren efektiä Three Way Color Corrector, jolla voi säätää erikseen värisävyä tummien, kirkkaiden ja keskisävyjen osalta. Ero kuvien tunnelmassa

muuttui värisäätöjen ansiosta kertaheitolla siihen suuntaan, mitä alun perin olin hakenutkin. (Kuva 4.)

Itse leikkausprosessi alkoi kitaransoitto kuvien synkronoisella musiikkiin ja valitsemalla alustavasti, missä kohtaa mitäkin soittokuvaa näytettäisiin. Tämän jälkeen aloin lisäillä muita kuvia paikoilleen. Olin tehnyt kyllä alustavan suunnitelman, mitä aiheita tulisi mihinkin kohtaan kappaletta, mutta loppujen lopuksi kuvat asettuivat hyvinkin alkuperäisestä ideasta poiketen sinne missä ne sopivalta näyttivät. Välähdysten tekeminen muotoutui kokeilemalla. Videon ensimmäisten viiden sekunnin (sen jälkeen, kun kappale lähtee liikkeelle) välähdysten tekoon kului aikaa noin kolme tuntia. Kellosta tämän todetessani kauhistuin mitä tulevan pitäisi: vielä lähes kaksi ja puoli minuuttia videota leikattavana! Mutta toisaalta, jälki oli hienoa, joten päätin kärsivällisesti istua ja näpertää. Onneksi työ nopeutui sitä mukaa mitä paremmin tiesin mitä olin tekemässä.

Jokainen välähdys on periaatteessa omanlaisensa. Halutun kohdan, esimerkiksi kappaleessa iskun kohdalla vaihtuvan kuvan, alusta leikkasin ensin kahden ruudun pätkän. Kaksi ruutua siksi, että koska materiaali oli kuvattu 50 kuvaa sekunnissa, lopullinen video olisi kuitenkin 25 k/s, joten varmistin näin, etteivät ruudut jäisi olemattoman lyhyiksi lopullisessa videossa. Noiden kahden ruudun kirkkauden lisäsin erittäin kirkkaaksi, niin että kuva ylivalottui reilusti. Lisäksi skaalasin kuvaa jonkin verran lähemmäs, ja siirsin rajausta johonkin kulmaan. Seuraaville neljälle tai kuudelle ruudulle tein saman, mutta en tehnyt kirkkausefektiä niin voimakkaaksi, ja siirsin skaalatun kuvan eri kulmaan. Normaalilla nopeudella katsottuna tämä kokonaisuus näytti videota täräyttävältä välähdykseltä. (Kuva 6.)

Videon ulkoasu muokkautui lopulta monenlaisten pienten kikkailujen kokonaisuudesta. Useissa kuvissa muutin värisäätöjä kesken kaiken musiikin kulkua korostavalla tavalla. Osa välähdyskuvista ei ollut lainkaan alkuperäisen videoklipin ylivalotettu osa, vaan ihan eri kuva vaikkapa jostain pintamateriaalista. Keskivaiheen rauhalliseen osaan maalailin seesteisempää tunnelmaa päällekkäin häivytetyillä kuvilla. Erityisen paljon pidin ja pidän edelleen viimeisen kitarariffin nopeasta ja sekavasta leikkauksesta, joissa välähtelee outojen pintamateriaalien seassa tähtisadetikun kipinät, sekä keskivaiheen vanhan Raamatun piirroksista,

jotka ehtivät tarkentua ennen leikkausta juuri ja juuri niin, että tarkkaavainen katsoja näkee niissä olevan piirroksia ilmestyskirjan kuolleiden henkiinheräämisestä. (Twisted Fingers 2015.)

The Necromancer sai erityisesti kehuja hienoista kuvista ja kekseliäästä leikkauksesta. Intensiivinen ja mystinen tunnelma oli onnistunut itsenikin mielestä odotettua paremmin: lopputulos oli katsojien mukaan hyvinkin ahdistava ja aggressiivinen. Myös Huovila oli videoon erittäin tyytyväinen, ja kertoo kappaleesta, joka olisi ehkä jäänyt vain kovalevyjen syövereihin, nyt muodostuneen videon kanssa ylpeyden aiheen, jota esittelee mielellään kaikille saman henkisille kanssaihmisille (Huovila 2016).

Parannusehdotuksia tuli lähinnä siitä, että samoja kuvia oli käytetty useita kertoja. Tämä on totta varsinkin ihmisen pääkallon kohdalla; vaikka hienon näköinen kuva onkin, niin leikkasin sen välähtämään turhan usein. Itse tuumin myös jälkeinpäin, että olisin voinut kokeilla kuvauksissa vielä paljon omituisempia valojen suuntia ja kuvakulmia. Niin sanotun hullun luovuuden vauhtiin pääsin kunnolla vasta leikkauksessa.

4 THE HOLLOWED PILGIRM

4.1 Inspiraatiota luonnosta

Heti ensimmäisen videon valmistuttua halusin ehdottomasti kokeilla samanlaista tyyliä uudestaan, ja muusikko Huovila oli asiasta yhtä mieltä. Toisaalta edellinen video oli onnistunut niin paljon odotettua paremmin, että paineet onnistua vähintään yhtä hyvin olivat kovat.

Pitkään luontokuvausta harrasteena mieleni teki kokeilla makrovideointia kasveihin ja muihin luontokohteisiin. Heräsi idea synkän, pelottavan ja jopa ruman metsän kuvauksesta pelkillä erikoislähikuvilla jälleen raskaan musiikin tahtiin välähdellen. Nekromantikko-tyyliä jatkaen videossa voisi myös olla pääosassa jokin taruhahmo: henki, haamu, tai vaikka pelkästään vanhassa metsässä asuva muinainen, mystinen tietoisuus. (Lehtinen 2016.)

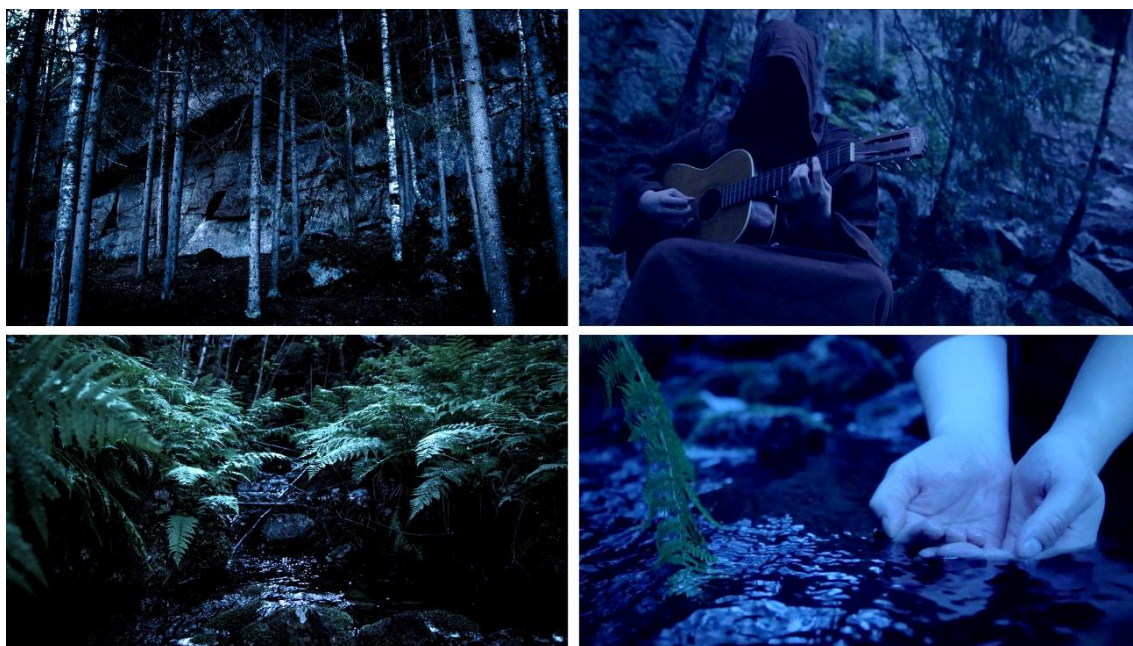
Sopiva kappale oli kuitenkin vielä säveltämättä. Onneksi Huovila innostui esittämästäni metsä-teemasta ja yhdisti sen tulevan konseptialbumin teemoihin. Kappaleen nimeksi asetui monien vaihtoehtojen jälkeen The Hollowed Pilgrim, eli vapaasti käännettynä sisältä tyhjä pyhiinvaeltaja. Albumista ja kappaleesta Huovila kertoo seuraavaa: ”For the Dragon of Stone kertoo tarinan miehestä, joka kasvaa matalasyntyisestä ja melankolisesta orvosta eräänlaiseksi noidaksi, joka veistää patsaan. Noita kuolee tyytyväisenä tietäen jättäneensä jotakin lihaa jyväämpää taakseen. The Hollowed Pilgrim sijoittuu albumin aikajanassa keski- ja loppuvaiheen välille, jolloin albumin ”päähenkilö” vaeltaa eristäytyneenä yhteisöstään etsien kohtalon kolhuilleen merkitystä. Lopulta vaeltaja hyväksyy totuuden, että hän itse päättää oman merkityksensä ja päämääränsä, ja se on oleva hänen kohtalonsa ja luontonsa. Lehtisen idea toteuttaa sanoma elämän kiertokulusta erilaisten luontokuvien ja metsä-teeman avulla tuntui jollakin tavalla tutulta ja sopivalta.” (Huovila 2016.)

Inspiroiduin mm. Antichrist (2009) ja Prinsessa Mononoke (1997) elokuvien mystisestä ja pelottavasta metsän kuvauksesta, sekä Vildhjarta-yhtyeen Måsstadens levyn (Wikipedia 2016b) kansitaiteesta. En kuitenkaan alkanut matkimaan kyseisiä teoksia, vaan halusin luontokuvaajana taltioida metsää omalla tavallani, ja kuvakerronnassa jollain lailla osoittaa kiinnostukseni ja arvostukseni luontoon.

Aiempaa videota abstraktimman teeman koin myöskin taiteellisesti vapauttavana. The Necromancerin tapaan halusin värimaailmaan tälläkin kertaa jonkin hallitsevan sävyn, josta tuli tällä kertaa sininen: rauhallinen, mutta samalla kalpea ja kylmä. Vihreä oli jo käytetty, ja muutenkin turhan ilmiselvä metsäteemaan. (Lehtinen 2016.)

4.2 Metsässä kuvaaminen

Vietin kesän 2015 kotiseuduillani Viitasaarella, jonka tutut metsät mahdollistivat videon kuvauksen hienosti. Kuvailin materiaalia jo paljon ennen kuin biisin teema oli täysin selvä: lähimetsän kasveja ja sieniä, puiden runkoja, oksia ja neulasia, sammalia ja jäkäliä, hyönteisiäkin jos sellaisia kohdalle osui. Koitin etsiä mahdollisimman synkän näköisiä paikkoja metsistä ja yritin aina kuvata metsän mystistä ja rumaakin puolta. Koska tiesin värimaailman tulevan siniseksi, käytin luovasti valkotasapainoa jo kuvausvaiheessa saaden raakamateriaalista hieman sinertävää. (Lehtinen 2016.)

Kuva 5. Vasemmalla location scout -kuvia Koljatilta, oikealla pysäytyskuvia samoista paikoista The Hollowed Pilgrim musiikkivideolla.

Tarkennuksen siirtymät tiheän saniaislehvästön tai heinikon läpi näyttivät erityisen hienolta – epätodellisilta ja salaperäisiltä. Aikoinaan metsästä kerätyn, koristeena olleen poron pääkallon sijoitin sopivaan paikkaan metsään, ja otin siitä

makrokuvien lisäksi vähän laajempia otoksia. Ajattelin tämän projektin kohdalla joustaa hiukan makrokuviissa; muutamat laajemmatkin kuvat olisivat sallittuja.

Metsässä käyttämäni kalusto oli kokonaan omani. Canon 70D, EF 70–300mm f/4-5.6L, EF 17–55mm f/2.8, loittorenkaat, jalusta, heijastin, sekä pieni paristo-käyttöinen Godox Led126 led-paneeli auttamassa valaistuksen kanssa (Kuva 1). Hämärässä metsässä olisi usein tarvittu pientä lediä ja heijastinta enemmän valoa, joten jouduin nostamaan herkkyyttä monesti kohinan suhteen kipurajoille. Toisaalta pientä valaisinta oli helppo liikutella luoden outoja muuttuvia valoja ja varjoja esimerkiksi puiden runkoihin ja saniaisten lehtiin. Valaisin kasvien lehtiä myös takaapäin, jotta saisin lehtisuonet ym. paremmin näkyviin. Liikkuva valo ei kuitenkaan sopinut metsäiseen tunnelmaan yhtä hyvin kuin The Necromancerin pimeässä huoneessa kuvattuihin kohteisiin, joten päädyin käyttämään vain harvoja kyseisistä otoksista. (Twisted Fingers 2016a.)

Virallinen kuvauspäivä vietettiin Viitasaaren eräällä tunnetulla luontoretvikohdeella ja suojelualueella Koljatilla, joka oli kuvauspaikkana aivan täydellinen. Kyseessä on Kalliojärven rannalla kohoava noin 25 metriä korkea porrasjyrkäne, jonka ympärillä on monipuolinen maasto ja luonto (Ympäristö.fi 2016). Kalliojyrkänteiden juurella ja sopivien kaatuneiden puiden päällä kuvasimme vanhan akustisen kitaran soittoa. Huovilalla oli päällään naamiaisasuksi tarkoitettu munikin kaapu, joka peitti hänen kasvonsa varjoihin. (Kuva 5.) Alun perin kaapu oli vain sitä varten, että makrokuviissa mahdollisesti vilahtavat soittajan vaatteet olisivat teemaan sopivat, mutta koska puku sopi metsämaisemaan niin hyvin, lopputuloksessa voidaan ajatella Huovilan tavallaan esittävän kappaleen ja konseptialbumin päähenkilöä. Kuvasimme muutamia laajempia kuvia, missä hahmo seisoo yksinäisen näköisenä kalliolohkareen alla tai metsikön pimennossa. Näiden kuvien lomassa taltioin vähän väliä sopivia makrokohteita. (Lehtinen 2016.)

Koljatin lähistöllä virtasi myös saniaisten peittämä kaunis puro, jossa otimme kuvaa Huovilan käsistä, jotka nostavat vettä juotavaksi (Kuva 5). Tämän oli osittain tarkoitus symboloida alun perin lyriikoissakin esiintynyttä ”elämän ja tiedon lähdeettä”. Kauhuteemoihin keksin idean vääntelehtivistä käsistä, jotka kohoaisivat maan alta. Koska maan alle kokonaan kaivautuminen olisi turhan työlästä, kuvasin käden työntymistä kaatuneen puunrungon juurien nostaman maakerroksen

läpi. Sopivasta kulmasta ja oikealla rajauksella lopputulos näytti kuin käsi työn-tyisi mullan alta ylöspäin kurottaen. (Lehtinen 2016; Twisted Fingers 2016a.)

Verrattuna The Necromancerin kuvauksiin sisätiloissa ja koulun tarjoamaan valokalustoon, oli The Hollowed Pilgrimin kuvaus ulkona ja pienellä omalla kuvauskalustollani hyvin erilaista. Hyttyset purivat ja pieni vesisade hankaloitti, jos ei niinkään kuvausta, niin ainakin kitaran soittoa. Vaikka hyvännäköistä kuvaa saatiin ja tunnelma kuvauksissa oli tämän takia hyvä, parempi suunnittelu olisi ollut ehkä paikallaan. Kappaleen playback-laitteisto nappikuulokkeilla kännykästä oli hankala, ja itse kuvalistaa olisi voinut tarkentaa kuvausten nopeuttamiseksi. Jälkeenpäin leikkauspöydällä olisi kaivannut enemmän vaihtoehtoisia versioita eri kuvista, ja erityisesti niitä kauniilla tavalla mystisiä makrokuvia. Idea metsän ”ruman” puolen kuvauksesta nimittäin siirtyi enemmän toisarvoiseksi mitä pidemmälle projekti eteni, ja mitä selkeämmäksi kappaleen teema muotoutui.

Soittokuvat sähkökitaralla jätettiin suosiolla kuvattavaksi sisätiloissa, koska ajattelin ottaa ne niin läheltä, ettei ympäristö näkyisi ollenkaan, ja elektronisen soittimen tuominen metsäympäristöön tuntui muutenkin koomiselta. Kun muutaman kuukauden viivästyminen jälkeen pääsimme kuvaamaan sähkökitaraosuuksia, yritimme valaista sähkökitaran ja soittajan kädet mahdollisimman metsäistä valaistusta matkien. Käytännössä tämä onnistui oikein hyvin melkein pelkästään ylhäältä osoitetulla ledipaneelilla, joka näytti pehmeältä pilvisen päivän valolta. Sopiva täytevalo pehmensi vielä varjoja ja lisäksi avustamassa ollut Matti Pulju lisäsi liikkuvaa valonlähdettä Huovilan soittaviin käsiin pienen peilin kautta heijastamalla.

4.3 Jälkituotannon ongelmia ja onnistumisia

Lukuisten muiden videoprojektien takia The Hollowed Pilgrimin leikkaus viivästyi niinkin pitkälle kuin seuraavaan kesään, jolloin leikkasin samaan aikaan myös sarjan kolmannen musiikkivideon, Silver Handsin. Toisaalta tämän ansiosta kerkesin kuvata muutamia hyviä luontovideota pitkin syksyä ja kevättä, mutta toisaalta leikkausta aloittaessa olin jo unohtanut kuvatun materiaalin lähes kokonaan. Eikä minkäänlaisia muistiinpanoja ollut: ei auttanut kuin kahlata kaikki läpi ja etsiä parhaat palat.

Itse leikkausprosessi eteni samankaltaisesti kuin The Necromancerin kanssa: ensin synkronoin kitaransoitto kuvat kappaleeseen, minkä jälkeen asettelin muuta materiaalia sopiviin paikkoihin. Tein materiaalista pienen inventaarion tyyllisen listan ja suunnittelin suuripiirteisesti, mitä laittaisin mihinkäkin osaan kappaletta. Alkuun pistin enemmän yleistä luontokuvaa, ja uudelleen syntymistä eri tavoin symboloivat kädet loppuun. Vaikka työtapana oli samanlainen kuin aiemmin, tuntui, että tämän projektin kanssa nimenomaan tarkempi kuvakäsikirjoitus olisi ollut paikallaan. Toki tähän vaikutti myös kappaleen säveltäminen vain hetkeä ennen kuvauksia, sekä teeman ideoiminen ennen itse kappaletta, ja sen aiheuttama nyrkurisuus.

Jo heti metsä-idean syntyessä pelotti, miten välähdysefektit istuisivat luontokuvaan. Jälkeenpäin ajateltuna asiaa olisi ollut tärkeä testata saman tien, kun epäilyksiä heräsi, mutta onneksi pelko osoittautui turhaksi. Nimenomaan välähdyksillä metsän yksityiskohdat ja musiikki alkoivat kommunikoida keskenään. Kappaleen rauhallisempiin kohtiin kokeilin hidastuksia, sekä maalailevia ristihäivytyksiä akustisen kitaran soiton ja mystisten kasvukuvien välillä, ja ne näyttivät kauniilta. Uskaltauduin kokeilemaan myös alle puoleen hidastamista: tarkennuksen siirtymät kasvuston seassa sain hämyisän hitaiksi hidastamalla 25% alkuperäisestä nopeudesta. Lopun blastbeat-osuuden leikkaus oli minulle täysin kysymysmerkki pitkään, mutta kokeiltuani hidastuksia siihen pidin lopputuloksesta erittäin paljon. Nopea rummutus ja hidas video luovat erikoisen kontrastin. (Twisted Fingers 2016a.)

Kuvat siis leikkaantuivat loppujen lopuksi hyvin kohdalleen muodostaen varsin järkevän kokonaisuuden. Värimääritys sen sijaan ei onnistunut aivan niin helposti kuin The Necromancerissa. Three Way Color Corrector -värimäärityseffektin tarjoamat kolme säätövaihtoehtoa eri kirkkauksille osoittautuivat turhiksi, ja käytin samanlaista, mutta riisutumpaa vaihtoehtoa, Fast Color Corrector:ia. Vaikka olin säätänyt valkotasapainon jo kuvausvaiheessa vähän sinisävyiseksi, jouduin poistamaan vihreää ja punaista väriä monissa kuvissa jälkeenpäin Channel Mixer -efektillä. Lopputuloksen sininen tuntui olevan hyvin päälle liimatun näköinen, vaikka yritin säätää asetuksia mitenkä. Visioimani sävyinen metsä vaati yksinkertaisesti liikaa järjestelmäkameralla kuvatulta materiaalilta, eikä edes The Necromancerissakin käytetty Cinestyle-väriasetus auttanut. Olisin tarvinnut raw-

muotoista videota, jonka säätömahdollisuudet olisivat olleet huomattavasti paremmat. Toki myös paremmalla muokkausohjelmalla olisi voinut päästä jonkin verran parempaan lopputulokseen.

The Hollowed Pilgrim onnistui oikein hyvin, mutta ei itselleni samalla tavalla odotukset ylittävästi kuin The Necromancer. Varmasti tähän vaikutti eniten visioni tietynlainen suureellisuus omissa ajatuksissani ja kappaleen teeman selkiytyminen vasta kuvausten edetessä. Minulle hyvin henkilökohtainen visio metsäisistä makrovideoista olisi vaatinut tarkemman suunnittelutyön ja paremman kaluston. Kuvan ja musiikin teemat kuitenkin hioutuivat yllättävän hienosti yhteen loppujen lopuksi. (Twisted Fingers 2016a.)

Tärkeintä on toki yleisön ja artistin mielipide, ja Huovila oli jälleen tyytyväinen: ”Kuvakerronta on kaunista ja syvällistä. Se heijastelee juuri oikealla tavalla alkupuolella elämän ja kuoleman pohdiskelua, eksistentiaalistista mielenharhailua ja luonnon ruoja ja väkivaltaista kauneutta.” (Huovila 2016.)

5 SILVER HANDS

Luontoteemaan vahvasti nojaava The Hollowed Pilgrim oli erittäin mielenkiintoinen projekti toteuttaa, mutta halusin kuitenkin päästä vielä kuvaamaan makrovideota sisätiloissa enemmän The Necromancerin tyyliin. Lisäksi syntyi ajatus musiikkivideotrilogiasta, jossa kaikissa teoksissa olisi samankaltainen tyyli. Sarja vaatisi siis vielä arvoisensa päätöksen.

Tällä kertaa halusin perehtyä teemaan kunnolla ennen kuvauksia, ja että idea tulisi ensin nimenomaan Huovilan musiikin puolelta, ei toisin päin kuten The Hollowed Pilgrimissä. Omana ehdotukseni oli ainoastaan kokeilla jotain hyvin taiteellista ja abstraktia. Opintojen loppumisen ja tiukkojen aikataulujen todellisuus iski kuitenkin kovaa, ja jouduimme nopeuttamaan luovaa ajatusprosessia. Erityisesti Huovila joutui säveltämään kiireessä, mikä ei syvälliseen ilmaisuun pyrkivässä taiteessa ole koskaan toivottavaa.

Kappale ja teema kuitenkin selkiytyivät nopeasti ja kappaleeksi valikoitui tulevalta albumilta Silver Hands. Aiheena olisi tällä kertaa luovuus ja kuolemattomuus. Huovila selventää teemaa seuraavasti: ”Silver Hands sijoittuu tarinallisesti konseptialbumin loppupuolelle, jossa albumin tarinan päähenkilö on saavuttanut rauhan oman kuolevaisuutensa ja merkityksettömyytensä kanssa, mutta on vakaumuksellisesti jättämässä jotakin taakseen ennen nääntymistään. Hopeiden käsien merkitys tiivistettynä symboloi albumin päähenkilön kykyä ymmärtää jokaisen kosketuksensa merkitys, joka jää kaikumaan maailmaan kauan hänen lähtönsä jälkeen. Hopeat kädet ovat eräänlainen symboli sille maagiselle vaikutukselle, jolla taiteilija tai kuka tahansa luoja voi jättää jälkeensä maailmaan inspiroimalla heitä, jotka tulevat heidän jälkeensä, luomalla tai tuhoamalla jotakin.” (Huovila 2016.)

Aiheena olisi siis taide ja luovuus, mikä sopisi ideaani abstrakteista kuvista aivan täydellisesti. Päätin kokeilla monenlaista hämmentävää, mitä mielessäni oli pyörinyt jo pidemmän aikaa: voimakkaita linssiheijastuksia, veden pinnasta heijastumista, savuefektejä ja hidastuksia. Etsin ideoita kirjoista ja internetistä: omituisten vääristymien aikaansaamiseksi objektiivin eteen voisi asettaa vaikkapa silmälasien linssejä, lasiesineitä tai kireälle pingotettuja sukkahousuja (Gatcum 2009,

17, 70–71). Testailin tällaisten vääristymien aikaansaamista, ja näyttävimmän efektin sai aikaan liikuttelemalla objektiivin etulinssin edessä lasisia astioita. Väriteemaksi edellisten vihreän ja sinisen jälkeen valitsin punaisen, oranssin ja keltaisen, mutta ajatuksissa kävi myös idea mustavalkoisesta videosta. (Lehtinen 2016.)

Itse pääkohteiksi ideoimme kädet, jotka tekisivät kaikenlaista luovaa ja taiteellista: maalaisivat taulua, kirjoittaisivat tekstiä, sekä konseptialbumin päättävää, kivisen lohikäärmeen veistämistä enteillen muotoilisivat kiveä kivenveistovälineillä. Lisäksi yhdistimme teemaan Huovilaa inspiroineet noituusteemat sigilien eli maagisten symbolien piirtämisellä ja niiden polttamisella loitsujen aktivoimiseksi. Halusin muun trilogian tapaan tähänkin videoon sopivasti vanhanai-kaista tunnelmaa, joten esimerkiksi kirjoittamista varten hankin kalligrafiakynän ja mustetta. Sopivat kivenveistovälineet olivat pitkään hukassa, mutta lopulta omasta mummolasta löytyi aivan täydellinen vanha vasara ja ruosteinen taltta. (Lehtinen 2016.)

5.1 Kuvausryhmän ja ison kaluston etu

Mukaan projektiin otin aiemmissakin videoissa satunnaisena apuna olleet Matti Puljun ja Jussi Mattilan. Lisäksi Huovilan maskeerauksesta vastasi Jonna Pakka. Suuremman kuvausryhmän ansiosta pystyimme Puljun kanssa kuvaamaan kaikki otokset kahdella kameralla ja käyttämään helposti isompaa valokalustoa. The Necromancerissa käytetyn kahden ledin lisäksi saimme pienelle alueelle tarkemmin valoa kolmella Dedo-valaisimella. Sain tuotantoon pientä budjettia koululta, ja kuvauspaikaksi vierailevien opettajien majoitukseen tarkoitettun asunnon. Pimensimme yhden huoneen ikkunat jätesäkeillä, ja seinälle virittelimme taustaksi mustaa kangasta ja jätesäkkejä. (Lehtinen 2016.)

Tällä kertaa valaistuksessa käytimme usein vahvaa takavaloa. Koska mitään tietynlaista valaistusta ei tarvitsisi jäljitellä teeman abstraktiuden ansiosta, kaikenlainen kokeilu oli sallittua. Mattilan tehokas sähkötupakka osoittautui jälleen loistavaksi pienen budjetin savukoneeksi, ja sitä käytimme aina kun mahdollista. Pensseli ja kalligrafiakynä jättivät tyylikkäitä varjoja taulun tai paperin pinnalle.

Vasara ja taltta saivat tunnelmaa savuefekteistä ja voimakas takavallo poltti taustan tyylikkäästi puhki. Videon alussa nähtävät pimeydestä nousevat konkreettisesti hopeiset kädet maalasimme hopealla akryylivärillä kiiltäviksi ja valaisimme kahdesta suunnasta tarkkaan kohdistetuilla ledipaneeleilla. Valaistusta hankaloitti silloin tällöin kahdella kameralla kuvaaminen: toisesta kuvakulmasta valo saattoi näyttää juuri halutulta, mutta toisesta suunnasta ei lainkaan. Pyrimme tässä kompromisseihin mahdollisuuksien mukaan.

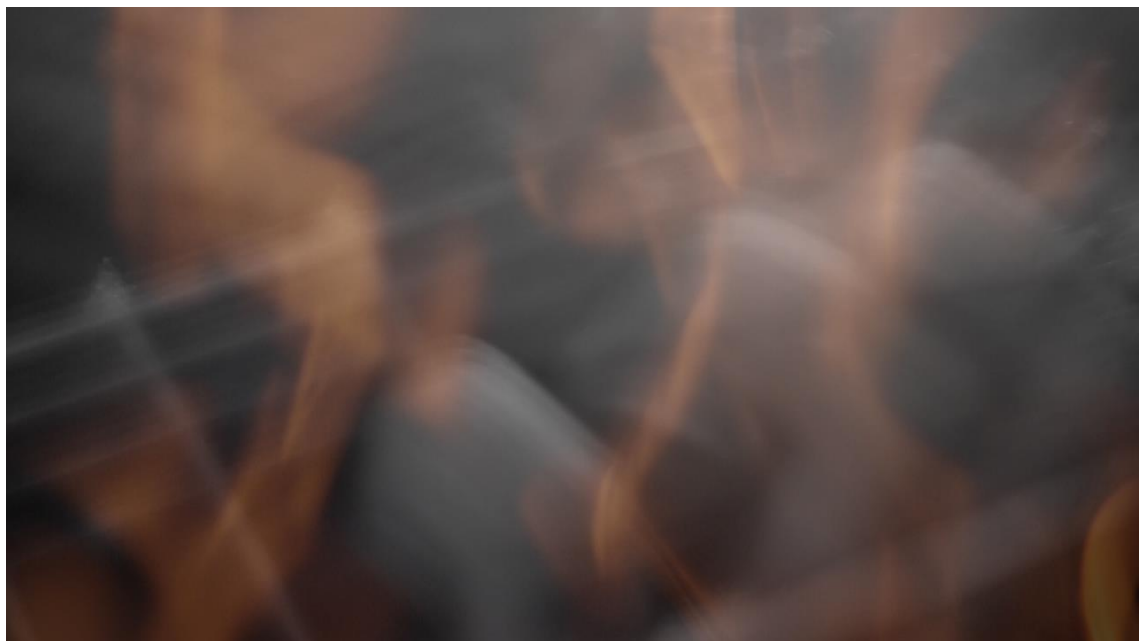
Jo The Necromancerissa pohdin mahdollisuutta kuvata muitakin soittimia kuin kitaraa tai bassoa, mutta idea toteutui vasta viimeisessä videossa rumpujen myötä. Kuvasimme Lappian musiikkikonservatorion studiossa lähikuvia symbaaleihin ja rumpukalvoihin iskeytyvistä kapuloista, joita synkkasin sitten jälkepäin kappaleen iskuihin sopiviksi. Mattilan puhkumat savuefektit symbaalien päällä toimivat erityisen hyvin. (Lehtinen 2016; Twisted Fingers 2016b.)

Liekkien kuvaamiseksi menimme läheiselle Alkunkarinlahden lintutornin nuotiopaikalle illan hämärtäessä. Kuvausassistenttina toiminut Huovila piti taustalla mustaa kangasta, samalla kun kuvasimme Puljun kanssa, kun Mattila asetteli poltettavia papereita varovasti liekkeihin. Erilaisia suljinaikoja kokeilemalla saimme aikaan erinäköistä kuvaa nuotiosta ja kipinäistä. Videokuvan suljinaikaa muuttamalla voidaan kontrolloida yksittäisen ruudun tarkkuutta halutun lopputuloksen aikaansaamiseksi; lyhyt aika pysäyttää liikkuvan kohteen, pitkällä ajalla ruudut ovat sumeampia, mutta ne luovat mielikuvan tasaisemmasta liikkeestä (Hall 2015, 63-65; Juniper & Newton 2011, 76). Nuotiota kuvatessa lyhyellä suljinajalla kipinät näyttivät pistemäisiltä, kun taas aikaa pidentäessä ne saivat peräänsä valojuovan ”hännäksi”. Näyttävää kuvaa saimme myös polttamalla kuvauksissa käytetyn taulun, johon oli kuvauksissa syntynyt enempää ajattelematta abstrakti punainen ”taideteos”. (Lehtinen 2016; Twisted Fingers 2016b.)

Takaa suunnattu valaistus ei antanut kuviin aivan niin paljon linssiheijastuksia kuin alun perin ajattelin, joten kuvasin yksittäisiä heijastuksia myöhemmin itsekseni. Osoitin objektiivin linssiin taskulampulla, ja liikutin valoa kuvan poikki siirtyvien heijastusten luomiseksi. Testasin myös huvikseni, miltä taskulampun strobo-toiminnon tekemät heijastukset näyttäisivät, ja päädyin käyttämään videon lopussa kyseisiä pätkiä epileptisesti vilkkuvasta valosta. (Twisted Fingers 2016b.)

Kuva 6. Esimerkki välähdyskuvan rakenteesta Silver Hands – musiikkivideossa

Kuva 7. Nuotion liekkejä ja lasiastian läpi kuvattua kitaran soittoa päällekkäin Silver Hands -musiikkivideossa

5.2 Harkittua jälkikäsittelyä

Kahden projektin leikkaaminen yhtä aikaa oli valtaisa työ. Silver Handsiin oli kahdella kameralla kuvattua materiaalia yli 70 gigatavua. Kävin kaiken läpi järjestelmällisesti, ja etsin parhaat palat erilliseen sekvenssiin Adobe Premieressä. Näitä parhaita paloja oli vajaan kolmen minuutin kappaleeseen lähes puoli tuntia.

En kuitenkaan lannistunut, sillä materiaali oli erittäin hyvännäköistä. Pikkuhiljaa syntynyt ajatus mustavalkoisesta videosta, johon sekoittaisin välillä kuvia punaisista liekeistä, osoittautui erittäin toimivaksi. Liekkien lisäksi muutin linssiheijastuskuvat Channel Mixer -efektillä kokonaan kirkkaan punaisiksi ja käytin niitä läpi videon välähdysmäisesti. Kappaleen rauhallisiin osiin tein ristihäivytyksiä ja 50% tai jopa 25% hidastuksia The Hollowed Pilgrim in tapaan. Hidastettu ja takaperin käännetty tulen liekki mustavalkoisten kuvien päällä saattaa ajatuksena olla vähän korni, mutta mielestäni se sopii hyvin videoon papereiden ja taulun polttamista edeltäen. (Kuva 7.)

Myös The Hollowed Pilgrimissä, mutta vielä enemmän Silver Handsissä kiinnitin erityistä huomiota musiikin ja kuvan yhteistyöhön. Analysoin The Necromanceria, ja pohdin, mitkä asiat onnistuivat tekemään leikkauksesta niin toimivan. Huomasin, että rytmiin leikkauksen ja välähdysten lisäksi tärkeää on, että kuvattu kohde ja sen liikkeet, sekä sinä aikana soiva kappaleen kohta tukevat toisiaan. En pelkästään leikannut kuvia ja välähdyksiä kappaleen tahtiin, vaan koetin yhdistää kuvassa tapahtuvat liikkeet mahdollisimman musiikkiin sopivasti. Tämän voi huomata erityisesti kitarasoolon kohdalla, jossa ajoitin maalavan tai kirjoittavan käden tekemät liikkeet mahdollisimman soolon nuotteja ajatellen. Ensimmäisen kitarariffin takova rytmiikka korostuu vasaran iskuilla, ja loppuosan blastbeat epileptisen nopeilla välähdyksillä. Lisäksi pyrin ohjaamaan katsetta kuvien välillä niin, että peräkkäisten kuvien välillä pääkohteet eivät olisi aivan eri puolilla kuvaa ja sekoittaisi katsojaa. Välähdyksistä tein aiempaa voimakkaampia varsinkin kuvien heilumisen suhteen (Kuva 6).

Lopputulokseen olen erittäin tyytyväinen. Video on samaan tapaan aggressiivinen kuin The Necromancer, mutta teknisesti toteutukseltaan paljon parempi, kiitos paremman kaluston ja isomman tekijätiimin. Punaiset liekkikuvat ja bokeh-pallot kuvaavat ”hullua luovuutta” mielestäni juuri oikealla tavalla, ja teeman merkitykset aukeavat aiheeseen tutustuneille varmasti hyvin. Huovilalta sain jälleen kerran kiitosta: ”Visuaalinen puoli tukee mielestäni hienosti biisin osia. Kappaleen lopussa Hopeakäsi purkaa itsensä herättääkseen taiteensa eloon, ja tuli ja muut tuhoavat elementit videossa korostavat juurikin tätä sanomaa.” (Huovila 2016.)

6 POHDINTA

Toteuttamieni musiikkivideoiden mystisyys ja intensiivisyys muodostuivat tiivistettynä tiivistunnelmaisista makrokuvista, erikoisesta valaisutyylistä ja värimaailmasta, sekä nopeasta, välähtävästä leikkauksesta. Vaikka kaikissa kolmessa kuvakerronnan osa-alueessa käytetyt tyylit perustuvat vanhoihin elokuvan tehokeinoihin, omanlaisekseen teokseksi ne muodostuivat kokeilemalla. On hauska huomata, miten yksinkertaista kuvauksen, valaisun ja leikkauksen perussääntöä käytin periaatteessa lähes kaikessa hyväksi: perinteisestä eroava toteutustapa saa aikaan todellisuudesta poikkeavaa visuaalista ilmettä. Videoideni tapauksessa mitä oudompi, sen parempi.

Monta asiaa tekisin toisin; kolmannenkin samanlaisen projektin jälkeen on parannettavaa. Ensimmäinen oppimani asia ei varmasti yllätä: hyvin suunniteltu on puoliksi tehty. Kaikkia kolmea videota olisi voinut suunnitella paremmin, tai ainakin kahden viimeisen videon ideoita olisin voinut testata etukäteen, enkä voi laittaa syytä pelkästään kiireisten aikataulujen piikkiin. Toisaalta videoiden kuvaus ns. indie-tyylillä rennosti ilman tarkkaa aikataulua ja kuvausjärjestystä on paitsi mukavaa, myös tällaisen kokeellisen ja pienen työryhmän projektin kohdalla kuvauksia helpottavaa ja nopeuttavaa. Sen sijaan taiteellisten ideoiden kokeilu jäi liian usein kuvauspaikalla testattavaksi ja säädettäväksi, mikä taas ei helpota tai nopeuta lainkaan.

Taiteellisten musiikkivideoiden tekeminen omasta visiosta oli yhtä aikaa sekä vapauttavaa että raskasta. Toisaalta sain toteuttaa itseäni niin kuin halusin, toisaalta halusin oman ideani näyttävän mahdollisimman hyvältä. Projektien edetessä tajusin aina vain syvemmin, miten omalaatuinen taiteenlaji musiikkivideo loppujen lopuksi on, ja miten paljon se mahdollistaa. Kaltaiselleni sekä musiikista että kuvasta kiinnostuneelle näiden kahden yhdistäminen tarkkaan harkiten on loputtoman mielenkiintoista.

Kuten jo aiemmin sanottu, hienon musiikkivideon teko ei vaadi suurta kalustoa tai budjettia, mutta jotta kuvan ja äänen saa todella ”keskustelemaan” yhteistyössä, vaaditaan varsinkin leikkauspöydällä ajatusta. Musiikin soiton tai laulamisen kuvaaminen toimivat luonnollisesti yhteen kappaleen kanssa saman tien,

mutta usein halutaan näyttää myös muuta teemaan liittyvää, ja juuri näiden kuvien asettelussa mielestäni piilee yksi salaisuus toimivaan musiikkivideoon. On iso ero, leikkaako vaikkapa puiden oksien heilumisen ”samaa tahtiin” sooloa soittavan kitaran kanssa, vai jättääkö rytmin huomioimatta. Pitää löytää yhteys kuvan ja musiikin kanssa ja pistää elottomatkin kuvauskohteet tanssimaan!

Tahdon ehdottomasti tehdä lisää kokeellista musiikkivideota tulevaisuudessakin. Ihannetilanteessa makustelisin kappaleen perin pohjin ensin, tekisin sitten käsikirjoituksen, jossa ideoisin jo etukäteen kuvien paikkoja ja miten ne toimisivat yhteen musiikin kanssa, ja testaisin vielä erikoisimpia kuvaideoita ennen kuvauksia. Jälkituotannossa ottaisin Adobe Premieren kaveriksi esimerkiksi Adobe After Effects-ohjelman, joka nostaisi luovan ilmaisun mahdollisuudet aivan uudelle asteelle.

Media-alalla tuttu sanonta ”kill your darlings” pätee moneen asiaan, mutta kun puhutaan taiteesta, on kyse parhaimmillaan aivan uudeltaisesta ja ehkä henkilökohtaisestakin näkemyksestä. Oman taiteellisen ideani toteutuksessa oli jälkikäteen mietittynä hyvin tärkeää, etten kysellyt juuri muiden mielipiteitä liian varhaisessa vaiheessa. Tein sen mitä päässäni oli myllertänyt parhaani mukaan, ja vasta sitten kysyin, onko tekemässäni mitään järkeä. Ja aina siinä vaiheessa, kun kyselin kommentteja, olin toki jännittynyt, mutta myös jollain tavalla vakuuttunut omasta työstäni. Ei teoksen tarvitsisikaan miellyttää kaikkia – eihän maailmasta löydy yhtäkään teosta, jota kaikki ihailisivat. Ja todennäköisesti se rohkein idea jää parhaiten katsojien mieleen.

Tärkeintä on, että tekijät itse ovat työnsä ja visionsa takana. Sekä minä että muusikko Huovila olemme iloisia ja ylpeitä tekemästämme. ”Silloin kun aloitimme The Necromancerin suunnittelun ja toteuttamisen, en vielä ajatellut, että kappaleistani tehtäisiin trilogia musiikkivideoineen kaikkineen, mutta trilogia on saanut itselleen merkityksen samalla kun sitä on luotu. Necromancer juhlistaa kuolemaa, The Hallowed Pilgrim elämää ja Silver Hands ikuisuutta.” (Huovila 2016.)

LÄHTEET

Ang T. 2005. Digivideo: kuvaajan käsikirja. Karkkila: Mäkelä.

Emmet P. 2013. The Essential Guide to Macro Photography Lighting Options. Viitattu 15.8.2016 <http://blog.emmett-photography.com/2013/04/macro-photography-lighting-options.html>

Ensenberger P. 2011. Etsimessä: Sommittelu. Jyväskylä: Sanoma Pro Oy.

Gatcum C. 2009. Kehity kuvaajana: 52 luovaa kuvausprojektia. Jyväskylä: WSOYpro.

Google 2016. Kuvahaku: Necromancy. Viitattu 13.8.2016. <https://www.google.fi/search?q=necromancy&tbm=isch>.

Hall B. 2015. Understanding cinematography. Crowood Press Ltd

Hunter F & Reid R. 2011. Etsimessä: Valaisu. Jyväskylä: Sanoma Pro Oy

Huovila A. 2016. Säveltäjän haastattelu 6.8.2016

Juniper A. & Newton D. 2011. Videokuvaa järkkärillä. Jyväskylä: WSOYpro.

Kelby S. 2007. Suuri Digikuvauskirja. Porvoo: WS Bookwell.

Lehtinen T. 2016. Musiikkivideoiden kootut tuotantosuunnitelmat ja asiakirjat.

Lehtonen J. & Peiponen J. 2016. Makrokuvauksen käsikirja. Jyväskylä: WSOYpro.

Millerson G. 1991. The Technique of Lighting for Television and Film, Third Edition. The Bath Press, Avon.

Pirilä K. & Kivi E. 2005. Otos: elävä kuva – elävä ääni. Jyväskylä: Gummerus.

Pirilä K. & Kivi E. 2008. Leikkaus: elävä kuva – elävä ääni. Jyväskylä: Gummerus.

Rockwell K. 2005. How to Shoot Macro. Viitattu 15.8.2016 <http://www.kenrockwell.com/tech/macro.htm>.

Twisted Fingers 2015. Muns The Fool -The Necromancer. Musiikkivideo. Ohjaus: Tapio Lehtinen. Tuotanto: Tapio Lehtinen & Aleksi Huovila, Tornio. https://www.youtube.com/watch?v=N5s2Y_dEeFA

Twisted Fingers 2016a. Muns The Fool - The Hollowed Pilgrim. Musiikkivideo. Ohjaus: Tapio Lehtinen. Tuotanto: Tapio Lehtinen & Aleksi Huovila, Viitasaari & Tornio. <https://www.youtube.com/watch?v=J7tUeyPUxA>

Twisted Fingers 2016b. Muns The Fool - Silver Hands. Musiikkivideo. Ohjaus: Tapio Lehtinen. Tuotanto: Tapio Lehtinen & Aleksi Huovila, Tornio. <https://www.youtube.com/watch?v=3RFOW6qfS98>

Vilka, H. & Airaksinen, T. 2003. Toiminnallinen opinnäytetyö. Helsinki: Tammi.

Wikipedia 2016a. Necromancy. Viitattu 13.8.2016 <https://en.wikipedia.org/wiki/Necromancy>.

Wikipedia 2016b. Måsstaden cover. Viitattu 20.9.2016. https://en.wikipedia.org/wiki/M%C3%A5sstaden#/media/File:M%C3%A5sstaden_cover.jpg.

Ympäristö.fi 2016. Hakovuori – Koljatti. Viitattu 18.8.2016 [http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Suojelualueet/Natura_2000_alueet/Hakovuori__Koljatti\(5174\)](http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Suojelualueet/Natura_2000_alueet/Hakovuori__Koljatti(5174)).

YouTube 2016a. Se7en Intro Credits. Viitattu 14.8.2016 <https://www.youtube.com/watch?v=FD7w2l88dl8>.

YouTube 2016b. Dexter: Morning Routine. Viitattu 14.8.2016 <https://www.youtube.com/watch?v=ej8-Rqo-VT4>.

YouTube 2016c. Röyksopp – Skulls (Official video). Viitattu 14.8.2016 <https://www.youtube.com/watch?v=llCQP4GnpXk>.

YouTube 2016d. Meshuggah – Bleed (Official music video). Viitattu 14.8.2016 <https://www.youtube.com/watch?v=qc98u-eGzlc>.